

CHARLES F. ANNESLEY VOYSEY

DOOR NIKOLAUS PEVSNER

TOEN een reporter van den *Evening Standard* Marinus Dudok, die in het begin van 1935 in Londen was om de gouden medaille van het Royal Institute of British Architects in ontvangst te nemen, vroeg wien hij voor den belangrijkste nog levenden architect hield, luidde zijn antwoord: uw grooten Voysey.¹

Hoe moet men dit antwoord opvatten? Kan het betrekking hebben op den eenzamen 82-jarigen, die zijn tijd pleegt te verdeelen tusschen zijn kleine, altijd keurig opgeruimde woning dicht bij St James's Palace en de Arts Club? Den Voysey, die slechts aarzelend op vragen antwoordt zoodra hij ergens eerbied voor zijn kunst vermoedt en die in een roerende nederigheid spreekt over zijn werken die reeds tot een langvervlogen periode behooren? Den man, die stil schijnt te wachten tot God hem zal afroepen? Neen — Dudok moet een van de weinigen zijn, die nog levendig in zijn herinnering bewaart heeft, wat de naam Voysey veertig jaren geleden voor jonge architecten beteekende. Toen was hij ook wel geen revolutionair, maar bij alle terughoudendheid en bescheidenheid, was hij toch de meest hartstochtelijke pionier. Tegenwoordig zegt hij nooit anders te hebben gewild dan een groot verleden op waardige wijze voortzetten, maar toentertijd heeft hij een jeugdvriend en schoolkameraad, die mij daarvan vertelde, een heel andere uitspraak doen hooren: „Als iets al eenmaal gemaakt is, waarom zou ik het dan herhalen?”

Over dien laatsten Voysey willen wij het hier hebben. Hij groeide op in den tijd, waarin William Morris' overwin-

Afb. 1. Arthur H. Mackmurdo (geb. 1851),
Stand van het Century Guild op de tentoon-
stelling te Liverpool, 1886

